

မောင်ထွန်းသူ နွေတံခါး

THE TWELFTH DOOR
Richard F. Minitter

ဤဇာတ်လမ်းသည် ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားဖို့
 ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ကောင်းစေတနာမွန်ကလေးမှ
 အစပြုခဲ့သည်။ ထိုကလေးငယ်သည် မိသားစုတစ်ရပ်၏ အေးမြသော
 အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ ခိုလှုံပြီး မိသားစု၏နွေးထွေးသော
 မေတ္တာကို ခံယူနိုင်မည်ဟု မျှော်မှန်းခဲ့သည်။
 သို့ပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်မြတ်ဆုံး
 စိတ်ကောင်းစေတနာမွန်များသည်ပင်လျှင် အပစ်ပယ်ခံ၊
 အနှိပ်စက်ခံ နှစ်ကာလများက အမွေပေးလိုက်သော စိတ်ဝေဒနာများကို
 ဖြုဖြင်ဖြောင်းလဲပစ်လို့ မရနိုင်ပါချေ။
 သို့ဖြစ်ရာ . . .

မောင်ထွန်းသူ

နွေတံခါး

TUN0075
 1,200.00 KS

နွေတံခါး မောင်ထွန်းသူ

စာမျက်နှာ ၆၃ မျက်နှာ၊ ၁၃.၅ စင်တီမီ x ၂၁ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ မတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၃ ဆွေမွန်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်။

ရောင်းစျေး ၁၂၀၀ ကျပ်

နွေတံခါး
မောင်ထွန်းသူ

mgyc.com

mgyc.com

နွေတံခါး

ဤ ဇာတ်လမ်းသည် ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားဖို့ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ကောင်းစေတနာမွန်ကလေး မှ အစပြုခဲ့သည်။ ထိုကလေးငယ်သည် မိသားစုတစ်စု၏ အေးမြ သော အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ ခိုလှုံပြီး မိသားစု၏ နွေးထွေးသော မေတ္တာကို ခံယူနိုင်မည်ဟု မျှော်မှန်းခဲ့သည်။

သို့ပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်မြတ် ဆုံး စိတ်ကောင်းစေတနာမွန်များသည်ပင်လျှင် အပစ်ပယ်ခံ၊ အနှိပ် စက်ခံ နှစ်ကာလများက အမွေပေးလိုက်သော စိတ်ဝေဒနာများကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်လို့ မရနိုင်ပါချေ။

သို့ဖြစ်ရာ . . .

အလိုချင်ဆုံးအရာများ

“သူတို့က တို့ကို ဘာကြောင့် အခုလိုဟာမျိုး မပြုကြတာပါလိမ့်”

၁၉၉၃ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်ရာသီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ဇနီး ဆူဆန်နှင့် စကားပြောလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားသည် နယ်မြေ ကလေးမွေးစားရေးလုပ်ငန်းဌာနမှ ပေးထားသည့် ဖိုင်တစ်ခုကို ဖတ်ရှုလေ့လာလျက်ရှိကြသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တည်းသာ ရှိသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုနေသည်များထဲမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှသာ မှန်သည်ဆိုပါက ဤဖိုင်ထဲ၌ မှတ်တမ်းတင်ထား သော ကလေးသည် လူမှုကိစ္စအဝဝကို မုန်းတီးသော သို့မဟုတ် ဆန့်ကျင် သော စိတ်ရောဂါသည်တစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ရှိလေသည်။

ဖိုင်ထဲ၌ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော အစီရင်ခံစာများနှင့် မှတ် တမ်းမှတ်စုများသည် အစုလိုက် အပုံလိုက် ရှိနေသည်။ ရှစ်နှစ်တာကာလ မျှ ဤကလေးအပေါ် ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်များနှင့် လေ့လာချက်များ ပါရှိ သည်။ မိသားစုတရားရုံးမှ ချမှတ်ထားသော အမိန့်များနှင့် လူမှုရေးလုပ်ငန်း

ဌာနမှ ပေးပို့ခဲ့သော တင်ပြချက်များနှင့် မှတ်ချက်များလည်း ပါရှိသည်။

ယင်း စာရွက်စာတမ်းများသည် ၁၁ နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ ဤကလေးသည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးအားဖြင့် နှေးကွေးလျက်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဆိုးသည်ဟုလည်း မပြောသာ။ ကောင်းသည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်။ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ သူသည် ထိန်းသိမ်း၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကြမ်းတမ်းစွာ ပြုမူလေ့ရှိ၏။ သူ၏ ကြမ်းတမ်းသော အပြုအမူ လျော့နည်းစေရန်အတွက် အဆက်မပြတ် ဆေးတိုက်ထားရသည်။

ဤသူငယ်သည် သူ့အား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးနေသည့် ဝန်ထမ်းများအား ကိုယ်ထိလက်ရောက် ခုခံတိုက်ခိုက်တတ်သည်။ သူ့အိပ်ရာကို သေးနှင့်ပန်းတတ်ရုံမျှမက မနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ အိပ်ရာပေါ်မှမဆင်းဘဲ ပေခံနေလေ့ရှိ၏။ နောက်ဆုံးမတတ်သာ၍ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အခါတွင်မူ သူသည် ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ချေ။

သူသည် ငယ်စဉ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် အစွန့်အပယ်ခံထားရသော ကလေးဖြစ်သည်။ အစားအစာ မှန်မှန်မကျွေး၊ ရေမှန်မှန် ချိုးမပေး၊ အဝတ်အစား မှန်မှန်လဲမပေး။ သူသည် ၁၁ လသား အရွယ်တွင် သူ့မိခင်နှင့်ခွဲ၍ ကလေးမွေးစားရေးဌာနသို့ အပို့ခံခဲ့ရသူဖြစ်၏။ သူ့မိခင်ထံ ခဏတစ်ဖြုတ် ပြန်ပို့ခြင်းကိုခံခဲ့ရသေးသော်လည်း တကယ့်ခဏမျှသာ ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် မွေးစားရေးဌာနသို့ ပြန်ပို့ခြင်း ခံခဲ့ရလေရာ သူ့ဘဝ၏ အချိန်ပေါင်းများစွာသည် မွေးစားရေးဂေဟာ၌သာ ကုန်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဤသူငယ်၏ ဖိုင်းကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေကြခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ဇနီးကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် အာဖရိကမှ ငတ်ပြတ်နေသော ကလေးသူငယ်များ၏ပုံများကို သတင်းများတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်။ တစ်ညခင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံထားရသော ကလေးသူငယ်များ၏ အလောင်းများကို ရုပ်မြင်သံကြားစက် မှန်သားပြင်ပေါ်တွင် မြင်တွေ့နေရသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသော ဆူဆန်သည် တိဗ္ဗိလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး တခြားကြည့်စရာအစီအစဉ်

ကောင်းတစ်ခုကို ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ စာအုပ်ကို သူ လှန်လိုက်သည့်အခါ ပထမဆုံး တွေ့မြင်ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်မှာ ကြော်ငြာတစ်ခု ဖြစ်၏။ ကြော်ငြာ မှာ ‘သည်ဟားဘား ပရိုဂရမ်’ အမည်ရှိ လူမှုရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော မိဘများထံ ပန်ကြားချက်ဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံများသော မိဘများအနေဖြင့် စိတ်ပိုင်းအားဖြင့် အားနည်းချို့ယွင်းနေကြရှာသော ကလေးသူငယ်များအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံ ပန်ကြားခြင်းဖြစ်၏။ ကြော်ငြာ၏ အဆိုအရ ထိုကလေးများထံ မှ အချို့မှာ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ခြင်းနှင့် စွန့်ပစ်ခြင်းခံထားကြရသည်ဟု သိရလေသည်။

ဆူး (ဆူဆန်) သည် တိုက်ဆိုင်မှုကို အကြောင်းပြုကာ အတန်ကြာမျှ ကြက်သေသေလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် ကြော်ငြာကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖတ်ပြီးသော် စာရွက်ကို ဆုတ်ယူလိုက်သည်။

နောက်သီတင်းပတ် အတော်များများ ကြာသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဤနေရာသို့ ရောက်လာပြီး ဤဖိုင်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေကြခြင်းပေတည်း . . .။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဖတ်နေရသမျှမှာ ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်နေသည်မှာ သာမန်ဘဝတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားအောင် ပြုပြင်သင်ကြားပေးသွားနိုင်မည့် အမျိုးအစားဖြစ်၏။ ယခုတွေ့နေရသည့် အမျိုးအစားကို လုံးဝမျှော်လင့်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။

ဆူး ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် တစ်သဘောတည်း ဖြစ်ပုံရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့၏။ “ဒီလို ကလေးမျိုးနဲ့ကတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”ဟု ဆူးက ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ဒီကလေးကို ကူညီပေးဖို့ အသေးအဖွဲ့အထောက်အထားကလေးတစ်ခုခု အခိုင်အလုံတွေ့တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မစိတ်ဟာ တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း အခုဟာက အဲဒီအထောက်အထားမျိုး မတွေ့ရဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီဖိုင်ကို ပြန်ပေးလိုက်ကြစို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

ဆူးသည် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ “ဪ . . .ဒီဟာ

ကဘာပါလိမ့်”

သူမသည် ကျွန်တော် စောစောက မမြင်ခဲ့ဖူးသော အပြာရောင်စက္ကူ တစ်ရွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုစက္ကူသည် ဖိုင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ကြမ်းပေါ် သို့ ကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဆူးက ကောက်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ စာရွက်၏ ထိပ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ရေးထားသော ကလေးလက်ရေးနှင့် စာတန်း တစ်ခုကိုမြင်ရသည်။ ရေးထားသည့်စာတန်းမှာ ‘ကျွန်တော် အလိုချင်ဆုံး သော အရာများ’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဆူးသည် စားပွဲတင်မီးဆီသို့ သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခဏမျှ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေရာမှ သူမ၏ နောက်သို့ ထလိုက်သွားသည်။ စာကိုဖတ် ရသည်မှာ မလွယ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းထိပ်များ ဖြင့် မသေမသပ်နိုင်လွန်းလှသော ခဲတံရာစာလုံးများပေါ် ထပ်၍ လိုက် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ရေးထားသည့်စာလုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော် ယူသည်။ ရေးထားသည်များမှာ . . .

‘ကျွန်တော် အလိုချင်ဆုံး အရာများ
မိသားစု တစ်စု
ငါးများတံ တစ်ချောင်း
မိသားစု တစ်စု’

မိုက်ခဲ

ကလေးသူငယ်များဂေဟာ၏ အမိုးခုံးခုံးကြီးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကတ်ထူဘူးများနှင့် စက္ကူအိတ်များစုပုံလျက် ရှိကြသည်။ ယင်းတို့သည် ဂေဟာအတွင်းရှိ ဧည့်ခံပွဲခန်းမထဲ၌ ထိုင်နေကြသော ကလေးသူငယ်များပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းများဖြစ်လေသည်။

ဆူးသည် ကလေးသူငယ်များဂေဟာသို့ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဩဂုတ်လကုန်ခါနီး တစ်ရက်တွင် မိုက်ခဲအား ခေါ်ရန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ မိုက်ခဲအား ကျွန်တော်နှင့်အတူ နေရန် သွား၍ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသူငယ် မိုက်ခဲသည် ဂေဟာသို့ ဆူး ရောက်မသွားမီက ဆယ့်တစ်ကြိမ်တိတိမျှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီးပြီဟု သိရလေသည်။

ဆူးသည် ဤနေရာ ချထားမှုကို အခြားသောနေရာချထားမှုများနှင့် မတူစေချင်။ များစွာ ခြားနားစေချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိ၏။ သူမသည် အိမ်မှ မထွက်ခွာမီက “တံခါး ၁၂ ပေါက်ရှိတဲ့ အိမ်တစ်လုံးမှာနေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ ပုံပြင်ကို သတိရဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဆောင်းတွင်းကျရင် ကြောင်ဟာ တံခါးတစ်ပေါက်ဆီကို သွားပြီး သူ့ကို အပြင်ထုတ်ပေးဖို့ တညောင်ညောင်အော်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ သခင်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးတယ်။ အပြင်ဘက်မှာ ဆီးနှင်းတွေ အစုအပုံလိုက် ဖြစ်နေတာကိုလည်း မြင်၊ ရာသီဥတုကလည်း သိပ်အေးနေတာ တွေ့တော့ ကြောင်ဟာ တခြားတံခါးပေါက်တစ်ခုဆီကို လျှောက်သွားရော”

“ဟုတ်တယ် . . .လေ”ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ကြောင်ဟာ နွေရာသီထဲ ရောက်သွားနိုင်မယ့် တံခါးကိုပဲ အမြဲတစေလိုက်ရှာနေတာပဲ။ သူဟာ အဲသလိုပဲ လိုက်ရှာနေတာ ကြာလာတော့ နောက်ဆုံးမှာ တံခါး တစ်ချပ်ဟာ ပွင့်သွားပြီး အပြင်မှာရှိနေတဲ့ နွေဥတုထဲကို ရောက်သွားတာ ပဲ”

“ကျွန်မကတော့ ဒီကလေးတွေဟာလည်း ဒီကြောင်ရဲ့ပုံစံအတိုင်းပဲလို့ ထင်တာနဲ့ . . .” ဟု ဆူးကပြောသည်။ “တချို့ဟာ မှန်ကန်တဲ့ ရာသီဥတု မှာ မွေးခဲ့တာ။ တချို့ကျတော့ အဲသလို မွေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မို့လည်း သူတို့ဟာ ခေါင်းမာစွာနဲ့ နွေဥတုထဲ ရောက်သွားနိုင်မယ့် တံခါး ပေါက်ကို မတွေ့မချင်း တံခါးတွေ တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် လျှောက် သွားနေတာပေါ့။ နောက်ဆုံး သူတို့ အမှန်တကယ် လိုလားတဲ့နေရာကို ရောက်တဲ့အထိ မနားတမ်း သွားနေကြတာပဲ။ မိုက်ခိအတွက် အဲဒီတံခါး ပွင့်သွားတဲ့အခါကျရင်တော့ အပြင်မှာ နေသာတဲ့အချိန် ဖြစ်စေချင်တယ်”

ထိုနေ့က အချိန်အတော်ကလေး နောက်ကျခါမှ ဆူးသည် မိုက်ခိကို အိမ်သို့ ခေါ်လာသည်။ မိုက်ခိသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ဩဂုတ်လ လဆန်းပိုင်းက အစမ်းသဘောဖြင့် တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ယခု တစ် ကြိမ်တွင်မူ ကျယ်လောင်သော အသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်တစ် အုပ်ကို ဖတ်နေရာမှ မော့ကြည့်မိသည်။ သူ တံခါးကို ဝှန်းခနဲပြန်ပိတ် ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် သူ့အား နှုတ်ဆက် ရန် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ စကားတစ်လုံးမှ မထွက်မီ မိုက်ခိသည် ကျွန်တော့်ဘေးမှ ပတ်ကာ နောက် တစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဆူးက “ရှင် သူ့ကို ဟယ်လို . . .လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရဲ့လား” ဟု

မေးသည်။

“အင်း . . . နှုတ်ဆက်မလိုတော့ လုပ်လိုက်သေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့ပစ္စည်းများကို သူ့အခန်းထဲသို့ သယ်၍ ပို့ပေးသည်။ ဆူးသည် သူ့အတွက် ဂျူရာဆစ်ပတ်ခ် အိပ်ရာခင်းများ၊ စောင်များနှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်များ ယူလာသည်။

“ငါ့မှာ ဂျူရာဆစ် အိပ်ရာခင်းတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ သူ ပြောနေသည့် စကား။ နောက်တော့ ပြောလက်စကားကို တုံးတံ့ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။

သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပိန်လွန်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ မိုက်ခဲကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတွေး ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီမှတစ်ဆင့် သူ့လက်ပြင်ရိုးများနှင့် ကျောရိုးများကိုပါ မြင်နေရလေသည်။

သူ့အရပ်မှာ ငါးပေခန့်မြင့်၍ ကိုယ်အလေးချိန်သည် ပေါင် ၇၀ အောက် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပြာပြာ...။ ဦးခေါင်းမှ ရွှေရောင်ဆံပင်သည် ရှည်လွန်းနေသဖြင့် ညှပ်ပေးဖို့ လိုမည်ဟု ယူဆရသည်။ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသည့်နှယ် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ခြံ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ လမ်းပေါ်၌ တွေ့မြင်ရတတ်သည့် လူရှုပ်လူလေ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူလျက်ရှိသည်။

မိုက်ခဲ၏ မျက်နှာတွင် တွေ့မြင်နေရသည့် နောက်ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ တစ်မျက်နှာလုံး ရှုံ့မဲ့နေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင်လည်း အကြောဆွဲသလို ဖြစ် . . . ဖြစ်သွားသည် တွေ့ရ၏။ ဆယ်စက္ကန့်မျှ ခြား . . . ခြားပြီး သူ့မျက်နှာသည် ၉၀ ဒီဂရီခန့်အထိ ရွဲ့ . . . ရွဲ့ သွားသည်ဖြစ်ရာ မမြင်ရသော လက်တစ်ဖက်၏ အရိုက်ကို ခံနေရ၍များလားဟုပင် ထင်ရလေသည်။

မိုက်ခဲကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ခဲ့ရသည့်ဖိုင်ထဲမှ ပြောသလို မျက်နှာတစ်မျက်နှာလုံး မကြည်မသာဖြစ်နေသည့် စိတ်ရောဂါသည်

တစ်ဦးနှင့်မတူလှပါ။ သူ့ပုံပန်းသည် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အထီးကျန်နိုင်နေသော သူငယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ငါးမျှားတံတစ်ချောင်းနှင့် မိသားစု တစ်စုကို ရချင်နေသော ချာတိတ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် တို့က သူ့အား ပထမဆုံးလုပ်ပေးခဲ့သည့် အရာတစ်ခုမှာ ငါးမျှားတံတစ် ချောင်း ဝယ်ပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ ရောက်လာသည့် ပထမဆုံးညတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော် တို့၏ စားပွဲကြီး၌ လေးယောက်ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အငယ် ဆုံးကလေး အသက် ၁၅ နှစ်ရွယ် လီယမ်၊ ဆူး၊ မိုက်ခဲနှင့် ကျွန်တော် တို့ ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆူးသည် အစာမစားမီ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ဖွဲ့ဆိုသည်။ ထိုတစ်ခဏမှာပင် မိုက်ခဲသည် ဖျတ်ခနဲ ဆူး ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး စူးစူးရှရှအသံဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကား ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ မိသားစု တစ်စုရှိတယ် သိလား။ ပြီးတော့ မိသားစု တွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော်အားလုံးသိတယ်” ဟု သူက အော်ပြောနေ သည်။ “မေမေရယ်၊ အဲလစွရယ် ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အဖေ ဒေဗ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့ အစ်မ တွမ်မီနဲ့ ဂျိန်းရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နှမ အငယ်လေး ကွန်နီနဲ့ ဘွားဘွားရယ်။”

“ဘွားဘွားက ကျွန်တော့်မွေးနေ့ကျရင် လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ခရစ္စ မတ်ရောက်ရင်လည်း လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ ဒေဗ်က နေ့ တိုင်း စာတိုက်ကို သွားပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ တစ်ခါတလေကျရင် သူက ကျွန်တော့်ကို သူနဲ့ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်နေရင်တော့ မခေါ်ဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကလေးဂေဟာမှာ လာထားကြတယ်”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ နောက်တော့ သူ စကားပြော ရပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သိလာကြသည်။ သူကတော့ စကားကို ဆက်ပြော နေသည်။ ပြောရင်းနှင့်လည်း မျက်နှာပေါ်မှ အကြောသည် ရှုံ့ရှုံ့သွားသည်။ ထို့နောက်တော့ သူသည် အစားကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ တပျတ်ပျတ်

အသံမြည်သည်အထိ အဆက်မပြတ်ဝါးနေသည်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုခန်းအတွင်း၌ လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသည့်အခါ ကျွန်တော်က ဆူးအား “တို့ . . .တို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမယ်လို့ စဉ်းစားထားသလဲ” ဟုမေးသည်။

“ကျွန်မတို့ကတော့ သူ့ကို ပုံမှန်ဘဝပြန်ရောက်သွားအောင် စမ်းပြီး မွေးကြည့်ချင်တယ်။ ဆိုလိုတဲ့သဘောက သူ့အနေနဲ့ ပုံမှန်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားအောင် သူ့ဘာသာသူ နေထိုင်လုပ်ကိုင်သွားတာကိုပဲ ကျွန်မတို့က လိုချင်တာ”

“ရပါတယ် . . .လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့အနေနဲ့ သူ့စကားစပြောပြီးလို့ ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာ သူ့အသံကို လျှော့ချခိုင်းရမှာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ကိုယ့်အနေနဲ့က သစ်ရွက်ပီပီမှုတ်သံလေး ကြားချင်နေတာ။ အခုတော့ . . .သူ့ဟာက . . .”

ဆူးက ကျွန်တော် နောက်ပြောင်ပြောသည်ကို မရယ်ပါ။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကပင် စ၍ “အဲလစွနဲ့ ဒေဗ်ဆိုတာတွေက ဘာတွေလဲကွာ” ဟု ပြောမိသည်။ အမှန်တော့ သူတို့သည် မိုက်ခ်အား မွေးစားသားတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံခဲ့သော မိသားစုတစ်စုဖြစ်၍ မိုက်ခ်၏ မွေးချင်းညီအစ်ကိုမောင်နှမများအား မွေးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း မိုက်ခ်ကိုတော့ မွေးစားခွင့် မရခဲ့ကြချေ။

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ အကြောင်းတချို့ကြောင့် မွေးစားမှုမှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး . . . ရှင့်။ ဖိုင်တွေဟာ ဒီကိစ္စမှာ အတည်ပဲ။ ဒါ ပဲမဲ့ တစ်ခုခုကတော့ ဖြစ်လာတာချည်းပါပဲ . . .လေ”

“အေး . . .ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “သူတို့ဘက်ကတော့ ဘာပြဿနာမှ ပေါ်မလာအောင် ကြိုးစားပြီး လုပ်ထားတာ ထုံးစံပေါ့”

ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆရာ မဟုတ်ဘူး

မိုက်ခဲ ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝသည် တည်ငြိမ်ခိုင်မာပြီး ကောင်းနေသောအချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ သားငါးယောက်နှင့် သမီး တစ်ယောက်တို့မှာ အရွယ်ရောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ လီယမ်မှလွဲလျှင် အားလုံး သည် အသိုက်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ဆူးမှာလည်း နယူးယောက် စီးတီးမှ အလုပ်ထွက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူသည် အိမ်မှာပင်နေ၍ ငွေကြေး ဆိုင်ရာစီမံကိန်းလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ သည်။ ကျွန်တော်မှာမူ နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်မျှ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေရာမှ အနားယူခဲ့ပြီး နယူးယောက်ဟတ်ဆန်တောင် ကြားလွင်ပြင်တွင်း၌ အခြေချကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းတစ်ခု ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

နေရာမှာ အခုမှ လုပ်ငန်းအစပြုသော နေရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင် အခန်းအနည်းငယ်ကို အေး အေးဆေးဆေးနှင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်သော လူများအား နှစ်

ရှည်အငှားချထားခြင်း ပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နယ်မြေတွင်းရှိ အသေးစားကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ယာယီဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။

သို့ပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တည်ငြိမ်နေသည်များကို ဘာကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ကြတာလဲ။ ဤကိစ္စတွင် ကျွန်တော်တို့၏ မိသားစုဝင်များသည် ကျွန်တော်တို့လုပ်ပုံကို တအံ့တဩ ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ် သမီးဆူဆန်နီသည် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပုံကိုကြည့်ကာ ဘဝင်မကျဖြစ် သည်။ သူမသည် ကလေးရောဂါအထူးကုစခန်း၌ အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ် ရာ မိုက်ခဲလို ကလေးမျိုးနှင့် တွေ့ဖူး ကြုံဖူးပေါင်းများခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“အမေတို့ အဖေတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေ ကြတာလဲ” ဟု သူမကပြောသည်။ “သူ့လို ကလေးမျိုးတွေဟာ ပစ္စည်းတွေ ကို ဖျက်ဆီးတတ်တယ်။ မီးနဲ့ ရှို့တတ်တယ်။ ကျယ်လောင် ကျယ်လောင် နဲ့ သိပ်ပြီးရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းရုံမကဘူး။ ဆဲလားဆိုလားလည်း လုပ်တတ် တယ်”

ဆူးက သူ့သမီး သဘောပေါက်လက်ခံလာအောင် ကြိုးစားပြီး ရှင်း ပြသည်။ “ဒီလိုရှိတယ် သမီးရဲ့။ ဒေးဗစ်ဟာလည်း မိဘမဲ့ကလေးတစ် ယောက်ပဲ မဟုတ်လား” မှန်တော့ မှန်သည်။ ဆူဆန်နီနှင့် စေ့စပ်ထားသော ဒေးဗစ်သည် သူ့ဘဝ၏ အစောပိုင်းကာလများတွင် ဗီယက်နမ် မိဘမဲ့ ကလေးများဂေဟာ၌ နေထိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဒေးဗစ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်လာပြီး ဒေသခံ မိသားစုတစ်စုက မမွေးစားမီ အချိန်ကာလအထိ မိဘမဲ့များဂေဟာ၌ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသူဖြစ် လေသည်။

“ဒေးဗစ်က ဒီကောင်လေးတွေ အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူး အမေ . . .။ အေးပါ . . .လေ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့။ အမေတို့ တွေ့လာမှာပါ” ဟု ဆူဆန်နီက ပြောသည်။

ဆူးကတော့ အစိုးရိမ်အကြောင့်ကြ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် သူ လုပ်စရာရှိသမျှ ကို ဆက်လုပ်နေသည်။ ‘သည်ဟားဘားပရိုဂရမ်’မှ မိသားစုဆရာဝန် ဂျိုးနီ

ဒယ်လ်ဘိုကမူ ကျွန်တော့်အား နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံပြီး သတိပေး စကားပြောသည်။ “ဒီမယ် . . . ရစ်ချ် ဆူးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက် လို့ စိတ်ပူမိတယ်။ မိုက်ခဲကို မွေးစားမယ်ဆိုရင် သူ့ဆီက အကောင်းတွေ များများရလာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့တော့ မရနိုင်ဘူး။ အဲဒီအချက်ကို နားလည်ထားဖို့ကတော့ လိုတယ်”

ကျွန်တော်က ထိုသတိပေးစကားကို ပြန်လည်ပြောပြသည့်အခါ ဆူး က “ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါတွေကို ဆူး လုပ်နိုင်တယ် ရစ်ချ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချို့နေရာများတွင် မိုက်ခဲသည် လျင်မြန်စွာပင် အခြေတကျဖြစ်လာသည်။ ပထမဦးဆုံး သူ့အား ကျွန်တော်တို့၏ခွေးနှစ် ကောင်ဖြစ်သော တက်ဒီဘဲရားနှင့် ပတ်ပီဆီတို့က ခင်မင်လာခြင်းဖြစ်၏။ တက်ဒီဘဲရားမှာ အနက်ရောင်မျိုးရော ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်၍ ပတ်ပီဆီမှာ လည်း သူ့လိုပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် တက်ဒီဘဲရားထက် ငယ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ခွေးများသည် သဘောမဆိုးကြသော်လည်း လူစိမ်း များနှင့်ကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လူစိမ်းဆိုလျှင် သိပ်ပြီးအရောတဝင် မရှိလှပေ။ သို့သော်လည်း မိုက်ခဲ ရောက်လာသည့် ပထမည မြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုညက သူသည် အမိုးခုံးခုံး အောက်၌ ရပ်နေရာ ကျွန်တော်တို့ ခွေးနှစ်ကောင်သည် သူ့ဘေး၌ ရှိနေ ကြသည်။ တစ်ကောင်က မိုက်ခဲ၏ လက်ကိုနှာခေါင်းနှင့်ထိုးကာ အနံ့ခံလျက် ရှိသည်။ ကျန်တစ်ကောင်ကမူ သူ့အား မော့ကြည့်နေသည်။ အိမ်ထဲ၌ နေကြ သည့်အခါ အောက်ထပ်သို့ ဘယ်သူပဲဆင်းဆင်း လိုက်လာလေ့ မရှိကြ။ ဤခွေးနှစ်ကောင်ကို သူ့နောက်မှ လိုက်လာအောင် သူ ဘယ်လိုများ လုပ်လာ ပါလိမ့်။

“မိုက်ခဲ” ဟု ကျွန်တော်က လေအေးကလေးဖြင့် ခေါ်သည်။ “တို့အိမ် မှာ ခွေးတွေကို အောက်ထပ် မခေါ်ဘူးကွ”

သူက ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကြီးသည်။ အပြာရောင် ဖြစ်၍ လုံးဝ အပြစ်ကင်း စင်သော အသွင်ကို မြင်နေရသည်။ “ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ဆရာ မဟုတ်

ဘူး...ရစ်ချ်”ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆူးသည် ကျွန်တော်တို့ နားသို့ရောက်လာသည်။
“ကဲ...လာတော့...မိုက်ခဲ”ဟု ဆူးက ခေါ်သည်။ “ငါ မင်းနဲ့အတူ အပေါ်
ထပ် တက်မယ်။ အိပ်ရာဝင်ဖို့ အချိန်ကျပြီ”

ထိုည သန်းခေါင်ချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ငိုသံလိုလို
အော်သံလိုလို မသဲမကွဲ အသံများ ကြားကြရသည်။ လီယမ်နှင့်အတူ တစ်
ခန်းတည်းအိပ်နေသော မိုက်ခဲထံသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။
မိုက်ခဲသည် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံထားသော်လည်း အတွင်းမှနေ၍ အော်ခေါ်
နေသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ဆော့နေသည်ဟု ထင်မိသဖြင့် ခေါင်းပေါ်
ခြုံထားသည့် စောင်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။

ဆူးသည် သူ့ဘေးနား၌ ကပ်ထိုင်ကာ သူ့ကျောကို မိနစ် ၂၀ ခန့်
သပ်ပေးနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငိုသံများလည်း ပျောက်သွားပြီး
ထိုနေရာတွင် ခပ်တိုးတိုး ညည်းသံများ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်ငြိမ်
ဆိတ်ဆိတ် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ဖုန်းခေါ်သံ

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိုက်ခီနှင့် နေသားတကျ ရှိလာသည်။ နောက်ပိုင်းရက်များတွင် မိုက်ခီသည် ကျွန်တော့် ဇနီးနားမှ မခွာတော့ချေ။ သူသည် တစ်ယောက်တည်းနေသည်ဟု မရှိတော့ပေ။ ဆူးတယ်လီဖုန်း ဆက်နေလျှင်လည်း မိုက်ခီသည် အနားမှရပ်ကာ အဆက်မပြတ် စကားပြောနေတတ်၏။

ထိုအတောအတွင်း မိုက်ခီနှင့် ခွေးများသည် ခွဲ၍မရအောင် ဖြစ်လာသည်။ ခွေးနှစ်ကောင်သည် အရိပ်များသဖွယ် သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေကြသည်။ သူတို့သည် မိုက်ခီ၏ခြေထောက်နား၌ ရပ်ကာ တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေတတ်ကြသည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်တော်သည် အလုပ်ရုံမှ အိမ်ပြန်လာသည့်အခါ မိုက်ခီ၊ လီယမ်၊ ဆူးတို့နှင့်အတူ ညစာစားသည်။ ထို့နောက် ဆူးက မိုက်ခီအား အိပ်ရာဝင်ဖို့ ခေါ်နေသည့်အသံကို နားထောင်ရ၏။ ခေါ်နေသည်မှာ တစ်ကြိမ်မဟုတ်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခေါ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍